

Girona: espais

Escalar la façana de la Catedral...

I

Escalar la façana, els capitells,
ascendir per la pedra desgastada
i deixar que reposi la mirada
pels frontons, les cornises, els cairells...

I fer cim en la Verge que, inclinada,
sembla obrir-me els seus braços com portells,
sota un recer de núvols, blancs mantells,
esperant, maternal, una abraçada...

Espectacle sagrat, lític missatge,
auto sacramental de veu silent
que em porta per la Fe i el seu paisatge.

Escalar la façana lentament
i enlairar l'esperit, en breu viatge,
amb les íntimes mans del pensament!

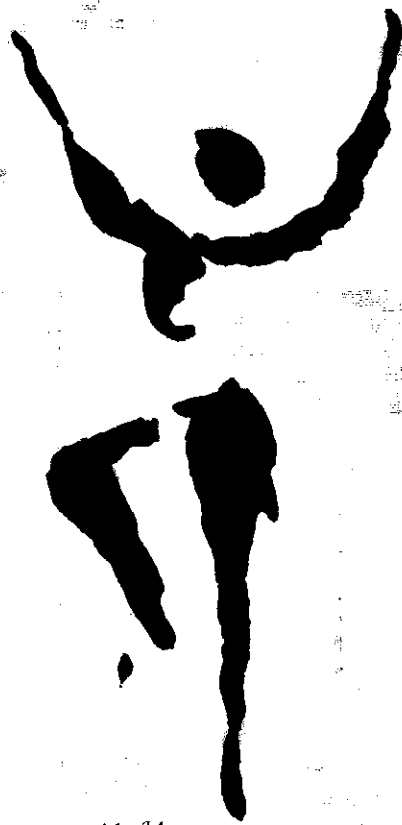
II

Escalar la façana, tocar els sants,
aquell sant Pau del llibre i de l'espasa
i el sant Pere, amb la doble clau que abraça
la ment i el cor, i ens obre tants instants...!

I sant Josep, sant Jaume, sant Joan
i el símbol de Girona, sant Narcís,
petrificats exemples, sacre encís,
com un callat missatge radiant.

I, des de les fornícules, alçar
l'esguard asserenat devers la Fe,
l'Esperança amb la flama, més enllà,
i, a prop, la Caritat, com un alè...

Escalar la façana amb unes mans
que ignorin tot vertigen dels humans!

lladó

III

Escalar la façana, les altures,
amb un afany intens de llibertat,
i, com d'un Miquel-Àngel somniat,
sentir-me contra el pit les escultures.

Perdre'm en la rosassa, com un llac
de vitralls i miracles d'art diví,
corona refulgent d'un serafi,
oasi de clarors dintre l'obac.

I a dalt del campanar, ert i ben sol,
un àngel que batega dins de l'aire.
I, ran de l'horitzó, mirant enlaire,
emprendre amb ell, quiets, un plàcid vol...

Escalar la façana, l'esperit,
amb les mans d'algun prec que no s'ha escrit!

i silencis

Margarita Colom

Plaça dels Apòstols

Aquell banc de la plaça, en l'hora extàtica,
que acull els pensaments, quan ha emmudit
la ciutat, i una pau quasi eleàtica,
hi arriba, perennal, sense brogit.

Aquell banc on s'asseu sovint el sol,
i la calma hi reposa, arrecerada,
sota fulles d'acant, talment un vol
de claror vegetal petrificada.

Com m'atrau aquest banc de soledats
on apòstols absents fan companyia!
santuari secret de llibertats,
presoner de tants precés de melangia...

Refugi improvisat i confident,
com falda maternal viva i present!

Vagarejar per la ciutat...

Vagarejar per la ciutat quasi deserta,
respirar l'aire, no respirat, com un sospir,
com un alè que m'omple l'ànima
de pleniluni.
Saber-me lliure, fràgil, descalça com la gavina,
entre la terra i el firmament.
Intuir un riu, lacustre, màgic que, mitològic,
m'està esperant...
Nedar i nedar, fora del temps i les distàncies,
sobre les aigües plàcidament.
Vagarejar per la ciutat tota silenci,
embalsamada de vaguetats i de nuesa.
Com alta mar, de solitari,
el meu passeig per la ciutat!

Girona en els espais

Et sento en els espais, òrfena d'hores,
sense límits concrets, ombra difusa.
Et copso eterna, viva, indefinida,
com els mateixos àmbits on et mous...

La teva vastitud... Hi sóc immersa,
com tu restes immersa dins la meva,
integrades potser en la nebulosa
dels llunyedans orígens primigenis.
Lapidi oreig, la teva arquitectura:
cançó abissal en el meu fons profund,
ones silencis, que avancen ondulades
i es lliuren dintre l'ànima del temps.

Em sé com tu, qui sap si abans de l'ésser,
o molt després... On ets? On sóc? Ambdues
ens intuïm oasis, per dreteres
que es perden en clarors de llibertat.
Valls que palpiten pluges de nostàlgia.
Corders encadenats en núvols d'aire
que avancen, mitològics, cavalcant
anhels de plenituds inassolibles.

Somnis de mar, de vela, de naufragis,
i jo, dins de la teva esparsa nau,
cercant la flama màgica, impossible,
d'un sentiment per sempre compartit,
la Pau que sura dins la closa estança,
entre els absorts deixebles d'Emaús...
Et sento en els espais, Girona ombriva,
encesa per la llum de tots els cels!

Mai no t'abasto prou, però ets tan meva,
que en el teu si, talment un escenari
de temples vius, de llum i de nuesa,
voldria finalment trobar-me amb Déu!